

Od autora sfilmovaných bestsellerov
Správa vo fľaši, Noci v Rodanthe, Milý John...

NICHOLAS
SPARKS

Vysnívaná zem

IKAR

Spojil ich osud, ale rozdeliť ich môžu sny

NICHOLAS SPARKS

Vysnívaná zem

Preložila Zuzana Gašparovičová

IKAR

Nicholas Sparks
DREAMLAND

Copyright © 2022 by Willow Holdings, Inc.

All rights reserved.

Translation © 2024 by Zuzana Gašparovičová

Jacket design © 2024 by Juraj Šramko

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9271-0

*Venujem Abby Koonsovej,
Andrei Mai a Emily Sweetovej.*

Prvá část
Colby

Kapitola 1

Rád by som sa predstavil: volám sa Colby Mills a mám dvadsaťpäť rokov. Som práve na Floride, je nádherná sobota uprostred mája a ja sedím na pláži v mestečku St. Pete na pružkovanom skladacom ležadle. Chladiaci box mám nabitý pivom a vodou. Teplota ovzdušia je ideálna, pofukuje len jemný vánok, ale dosť silný na to, aby komára udržal v bezpečnej vzdialenosti. Za mnou stojí impozantný hotel Don CeSar, pripomínajúci ružovú verziu Tádž Mahalu. Od bazéna sa nesie živá hudba. Spevák má celkom dobrý hlas; občas mu ujde výška, ale pochybujem, že by si to niekto všimol. Odkedy som sa usadil na pláži, sem-tam fľochnem k bazénu – väčšina hostí si celé popoludnie výdatne dopriava koktaily, a tak im je pravdepodobne jedno, čo počúvajú.

Nie som odtiaľto. Dokonca som o tomto letovisku dovtedy, než som sem zavítal, ani nepočul. Doma sa ma známi vypytovali, kde sa St. Pete nachádza, vysvetlil som im, že je to prímorské mestečko na západnom pobreží Floridy neďaleko miest St. Petersburg a Clearwater, ale veľmi im to nepomohlo. Pre väčšinu z nich predstavuje Florida iba zábavné parky v Orlande, ženy v bikinách na pláži v Miami a niektoré ďalšie oddychové zóny, ktoré inak nikoho nezaujímajú. Priznávam, že kým som sem

prišiel, Florida bola pre mňa len štát čudného tvaru, prilepený na mape k východnému pobrežiu Spojených štátov amerických.

To najlepšie v St. Pete je nádherná pláž s bielym pieskom. Krajšiu som dosiaľ nevidel. Pobrežie lemuje rad luxusných hotelov a podradných motelov, v ktorých si robotníci s rodinami užívajú nie príliš nákladnú dovolenku; obytné domy v ich susedstve obývajú prevažne ľudia zo strednej triedy a dôchodcovia. V St. Pete nájdete jednoduché reštaurácie s rýchlym občerstvením, obchodné domy, fitnesscentrá a predajne s lacným plážovým tovarom, no napriek týmto znakom modernej doby mestečko pôsobí trochu zabudnuto.

Pripúšťam však, že sa mi tu páči. Zavítal som sem kvôli práci, ale v skutočnosti je to skôr dovolenka. Počas troch týždňov mám v bare *Bobby Trans* pri pláži štyri živé vystúpenia do týždňa, ale trvajú len niekoľko hodín, takže mám kopy času ísť si zabehať, poležať si na slnku a okrem toho nerobiť absolútne nič. Na takýto život sa dá veľmi rýchlo zvyknúť. Hostia v bare sú priateľskí – a presne ako v hoteli Don CeSar – zväčša podnapití, ale nie je nič lepšie než hrať pred uznanlivým publikom, keď vezmeme do úvahy, že som prakticky nikto, nie som tunajší a vystupovať som prestal dva mesiace pred skončením strednej školy. Za posledných sedem rokov som občas zaspieval priateľom a známym na večierkoch, to je všetko.

V tom čase bola pre mňa hudba milovaným koníkom. Dni som trávil hraním či písaním piesní, nič iné ma nebavilo, aj keď reálny život mi na tvorbu nedával veľa priestoru.

V St. Pete sa mi počas počiatočných desať dní prihodilo čosi zábavné. Vystúpenia išli podľa očakávania a pred publikom, ktoré bolo podľa mojich predpokla-

dov typické pre bar pri pláži. Stoličky boli zaplnené do polovice, ľudia sa s hudbou v pozadí zhovárali, niektorí si užívali západ slnka alebo popíjali kokteily. Pri treťom vystúpení však už boli obsadené všetky miesta a spoznával som tváre z predošlých večerov. Keď som na pódium vstúpil po štvrtý raz, bar praskal vo švíkoch a niektorí hostia boli ochotní stáť len preto, aby ma počuli hrať. Dovedy ich viac zaujímal západ slnka, teraz žiadali, aby som zahral vlastné, pôvodné pesničky. Bežne ma prosili zahrať klasické plážové hity ako *Summer of '69*, *American Pie* či *Brown Eyed Girl*, ale vlastné skladby? Minulú noc sa štangasti nahrnuli na pláž, zohnali si ďalšie stoličky a reproduktory nastavili tak, aby ma všetci počuli. Myslel som si, že v piatok večer to nie je nič výnimočné, ale kým som sa pripravoval, agent Ray ma ubezpečil, že sa to nestáva a že v bare *Bobby Trans* nikdy toľko ľudí nevidel.

Lichotilo mi to, ale nepripisoval som tomu hlbší význam. Spievať pre podgurážených dovolenkárov v bare na pláži s nápojmi v zlave pri západe slnka malo ďaleko od vypredaného štadióna. Pred rokmi som sníval, ako ma objavia, čo je koniec koncov snom každého speváka, ale tieto nádeje sa vo svetle každodennej reality postupne rozplynuli. Napriek tomu som nezatrpkol. Logika mi hovorila, že to, čo chceme a čo napokon získame, sú dve úplne rozdielne veci. A okrem toho sa o desať dní musím vrátiť domov, do života, aký som viedol pred odchodom na Floridu.

Ale nechápte ma zle! Môj život nie je zlý. Vlastne som celkom dobrý v tom, čo robím, ibaže práca, ktorá sa nikdy nekončí, mi nedovolí užívať si svetské radosti. Nikdy som nevytiahol päty z krajiny, nikdy som neletel lietadlom, dokonca aj hlavné správy sledujem povrchno, lebo televízni komentátori ma nekonečne nudia. Ak mi

rozpoviete, čo sa deje v našom štáte alebo vo svete, a vypichnete dôležité politické otázky, určite ma zaskočíte. Nechodím dokonca ani voliť, tento fakt by pravdepodobne mnohých urazil, a jediný dôvod, prečo poznám guvernérovo priezvisko, je, že raz som hral v bare, ktorý sa volal *U Coopera*, v okrese Carteret, neďaleko pobrežia Severnej Karolíny, asi hodinu od môjho domova.

Čo sa týka môjho domova...

Žijem vo Washingtone, v mestečku na východe Severnej Karolíny, ležiacom na brehu rieky Pamlico; mnohí ho nazývajú Malým Washingtonom alebo Pôvodným Washingtonom, aby si ho cudzí nezamieňali s hlavným mestom, vzdialenom asi päť hodín autom na sever. Akoby si tie mestá mohol dakto popliesť! Washington a Washington D. C. sú také odlišné, ako len dve miesta môžu byť. Hlavné mesto je metropola obklopená predmestiami a stredisko moci, zatiaľ čo moje rodisko je malé, skôr vidiecke, s jedným supermarketom obchodného reťazca *Piggly Wiggly*. Má sotva desatisíc obyvateľov a v detstve som si často kládol otázku, prečo tam vôbec niekto žije. Väčšinu svojho života som odtiaľ túžil čo najrýchlejšie zmiznúť. Teraz som dospel k záveru, že sú aj horšie miesta, ktoré nazývajú domovom. Naš Washington je pokojný a žijú v ňom milí ľudia, ktorí z verandy mávajú šoférom. Pozdĺž nábregia máme niekoľko obstojných reštaurácií a pred milovníkmi umenia sa mestečko pýši divadlom *Turnage*, kde si miestni môžu pozrieť hry, v ktorých účinkujú ich spoluobčania. V mestečku sú školy, supermarket Walmart a nejaké reštaurácie s rýchlym občerstvením. Počasie je ideálne, sneží nanajvýš raz-dvakrát, aj to každý druhý či tretí rok a teplota v lete je oveľa miernejšia než v Južnej Karolíne či Georgii. K obľúbeným zábavám patrí plavba po rieke. Niekedy si do

kufra auta naložím surfovaciu dosku a chytím tú správnu vlnu skôr, než dopijem kávu z plastového pohára, ktorý si vezmem so sebou. Neďaleké Greenville je pomerne malé, ale rušné mesto s vysokoškolskými športovými tímami, kinami a rozmanitými reštauráciami, len dvadsaťpäť minút rýchlej jazdy diaľnicou.

Inými slovami, páči sa mi tam, kde žijem. Zvyčajne ani nepremýšľam, či mi niečo väčšie, alebo frekventovanejšie chýba. Držím sa pravidla, že veci treba brať, ako idú, na nič nečakať a za ničím ani príliš neľutovať. Možno som nič mimoriadne neobjavil, ale u mňa to funguje.

Zrejme to súvisí s mojou výchovou. Keď som bol malý, žil som s matkou a sestrou v domčeku neďaleko brehu rieky. Otca som nepoznal. Sestra Paige je o šesť rokov staršia, spomienky na matku mám hmlisté a rozmazané prúdom času. Matne si spomínam, ako som štuchal do ropuchy, čo skákala v tráve, a na mamu, pospevujúcu si v kuchyni. Nič viac. Umrela, keď som mal päť rokov. So sestrou sme sa presťahovali k tete a strýkovi na ich farmu na okraji mesta. Teta bola matkinou staršou sestrou, a hoci si nikdy neboli veľmi blízke, bola našou jedinou žijúcou príbuznou. So strýkom urobili, čo považovali za svoju povinnosť a čo bolo podľa nich správne.

Teta a strýko tvorili milý, ale bezdetný pár. Pochybujem, že tušili, čomu sa upísali. Práca na farme im zaberala všetok čas. Paige a ja sme boli, hlavne spočiatku, tvrdé oriešky. Ja som priťahoval nehody, rástol som ako z vody a pri každom treťom kroku som zakopol. Veľa som plakával, smútil za matkou, no na to si veľmi nepamätám. Paige bola v tínedžerskom veku kráľovnou vrtošivých nálad. Vrieskala, rumázgala a mávala záchvaty zúrivosti. Celé dni trávila zavretá v izbe, plakala a odmietala jesť. S tetou boli od začiatku ako voda a oheň, ale ja som

sa pri sestre cítil bezpečne. Teta so strýkom sa síce snažili zo všetkých síl, ale príliš moju výchovu nezvládali a postupne ju prenechali sestre. Bola to Paige, kto mi chystal do školy desiatu a vodil ma na autobus; cez víkendy mi varila polievku z plechovky a instantné cestoviny so syrovou omáčkou. Pozerali sme spolu kreslené rozprávky. Mali sme spoločnú izbu a kým som zaspal, zhovárali sme sa. Paige mala dosť vlastných povinností, no niekedy mi pomáhala s domácimi prácami; farma a práce v domácnosti sú v podstate identické. Paige bola jediný človek na svete, ktorému som dôveroval.

Sestra bola nezvyčajne talentovaná. Rada kreslila, celé hodiny robila náčrty. Neprekvapilo ma, keď sa z nej stala umelkyňa. Zarába si farebným sklom, ručne vyrába vitrážové repliky Tiffanyho lúčok, ktoré ponúka za slušné peniaze a páčia sa aj špičkovým bytovým dizajnérom. Vybudovala si celkom dobre vynášajúci online predaj; som na ňu hrdý nielen preto, čo pre mňa znamenala v detstve, ale najmä preto, že Paige priniesol život veľa sklamaní a porážok, a vylízala sa z nich. Boli časy, keď som sa až čudoval, že vôbec dokáže ísť ďalej.

Nemyslíte si, že tete a strýkovi niečo zazlievam. Paige na mňa síce dozerala, ale všetko dôležité vždy zariadili oni. Spali sme na kvalitných posteliach a každý rok nám kúpili nové oblečenie do školy. V chladničke mali pre nás každý deň čerstvé mlieko a v kuchynských skrinkách maškrtky. Nikdy nás fyzicky netrestali a hlas zdvihli len zriedkakedy. S pohárom vína som ich v detstve videl iba na Silvestra. Farmárčenie je náročná práca; farma je v mnohých smeroch ako neposedné dieťa, stále si čosi vyžaduje, a oni nemali čas ani energiu zúčastňovať sa na školských podujatiach, vozit' nás na narodeninové večierky našich priateľov a sily im nezvyšili ani na loptové hry cez

víkendy. Na farme víkendy nepoznajú; soboty a nedele sú ako ostatné dni v týždni. Ako rodina sme sa len spoločne o šiestej navečerali, pamätám sa na každú jednu večeru, najmä preto, lebo všetky boli navlas rovnaké. Zavolali nás do kuchyne, aby sme pomohli nosiť jedlo na stôl. Potom sme sa usadili a viac z povinnosti než zo skutočného záujmu sa teta spýtala, čo sme robili v škole. Kým sme odvetili, strýko si natrel maslom dva krajce chleba a bez ohľadu na to, čo bolo na večeru, nimi zajedal jedlo, a nech sme povedali čokoľvek, na všetko mlčky prikývol. Potom sa ozývalo už iba cinkanie príborov. S Paige sme sa občas pri stole zhovárali, ale teta so strýkom sa sústredili na večeru ako na akúkoľvek inú prácu, ktorú museli dokončiť. Obaja boli tichšej povahy, strýko však posunul mlčanlivosť na úplne inú úroveň. Boli dni, keď som ho nepočul vyriečiť ani slovo.

Hral však na gitaru. Netuším, kde sa to naučil, ale hral solídne a mal drsný, zvučný hlas, ktorý poslucháčov zaujal. Mal rád piesne Johnnyho Casha a Krisa Kristoffersona, ľudových muzikantov, ako ich nazýval, a raz či dvakrát do týždňa si po večeri sadol na verandu a hral. Keď som v siedmich či ôsmich rokoch prejavil o gitaru záujem, podal mi nástroj a ťažkými, mozolnatými prstami ma učil akordy. Nemal som prirodzený talent, ale bol som prekvapujúco trpezlivý. V ranom veku mi akosi došlo, že som sa v niečom práve našiel. Paige si zamilovala umenie a ja hudbu.

Začal som vytrvalo cvičiť. Skúsil som spievať, hlavne piesne, čo som pochytil od strýka, iné som totiž nepoznal. Strýko s tetou mi na Vianoce kúpili akustickú gitaru a ďalší rok elektrickú a na oboch som poctivo cvičil. Sám som sa naučil hrať pesničky, ktoré som počul v rádiu, bez toho aby som poznal noty. V dvanástich som už vedel

takmer dokonale napodobniť pieseň, ktorú som počul iba raz.

Ako som rástol, na farme mi, pochopiteľne, pribúdalo povinností, už som nemohol cvičiť toľko, koľko sa mi žiadalo. Nestačilo, že som každé ráno kfmil a napájal hydinu, musel som opravovať zavražovacie trubky a celé hodiny som trávil na slnku — zbieral som červíky z tabakových listov a pučil ich medzi prstami, čo je rovnako odporné, ako to znie. Skôr ako som dosiahol tínedžerský vek, naučil som sa jazdiť na všetkom, čo malo motor; celé víkendy som trávil na traktore, rýpadlovom nakladači, kombajne či sejačke. Vedel som opraviť všetko, čo sa pokazilo, no napokon som toho mal plné zuby. Práca na farme a hudba mi zabrali všetok voľný čas a odrazilo sa to na známkach na základnej škole, ktoré sa mi rapídne zhoršili. Bolo mi to fuk. Jediná hodina, ktorá ma bavila, bola hudobná výchova, hlavne keď som zistil, že učiteľka píše amatérske texty. Všimla si môj záujem o hudbu a s jej pomocou som v dvanástich skomponoval svoju prvú pesničku. Nadchlo ma to natoľko, že som písal nonstop a krok za krokom som sa zlepšoval.

Paige v tom čase spolupracovala s miestnym majstrom, špecialistom na farebné sklo. Ešte počas strednej školy mu na polovičný úväzok pomáhala v obchode, ale v maturitnom ročníku už sama vyrábala lampy inšpirované štýlom tiffany. Na rozdiel odo mňa sa dobre učila, ale na vysokú školu ísť nechcela. Radšej na sebe pracovala a napokon stretla chlapíka, do ktorého sa zamilovala. Odišla z farmy, odštahovala sa zo Severnej Karolíny a vydala sa. V tom čase som o nej takmer nič nevedel, dokonca aj po tom, čo sa jej narodil synček, sme si len občas zavolali cez videohovor. Vyzerala vyčerpane a na rukách držala

plačúce bábätko. Vyzeralo to, že sa o mňa prvý raz v živote nikto nestará a nikoho nezaujímam.

Asi nikoho neprekvapí, že všetko dokopy – prepracovaná teta a strýko, nedostatok záujmu o školu, sestra, ktorá sa odsťahovala, ťažká drina, ktorú som nenávidel, – spôsobilo, že sa zo mňa stal rebel. Len čo som nastúpil na strednú školu, pridal som sa k skupine chalanov s rovnakými sklonmi. Provokovali sme a navzájom sme sa podpichovali. Spočiatku sme vystrájali len drobné lotroviny – hádzali sme kamene do okien opustených domov, zo žartu vyvolávali uprostred noci cudzím ľuďom, občas kradli sladkosti v potravinách – o niekoľko mesiacov však jeden z kamošov potiahol otcovi z domáceho baru fľašu džinu. Stretli sme sa pri rieke, podávali fľašu jeden druhému a popíjali. Dost som to prehnal a zvyšok noci som vracal. Čestne priznávam, že som sa nepoučil. Namiesto toho, aby som zamával fľaške na rozlúčku, keď sa mi primotala do cesty, strávil som množstvo víkendov so zatemneným mozgom. Mal som zlé známky a zanedbával som domáce povinnosti. Na svoje vtedajšie správanie nie som pyšný, ale minulosť sa nedá zmeniť.

Po druhom ročníku nastal v mojom živote zvrat. V tom čase som sa už so svojimi skrachovanými priateľmi nestýkal. Dupočul som sa, že miestna kapela hľadá gitaristu. Prečo to neskúsiť, uvažoval som, hoci som mal iba pätnásť. Keď som sa dostavil na konkurz, neušlo mi, že členovia kapely, všetci okolo dvadsiatky, dusia v sebe smiech. Ignoroval som ich, zapojil som si elektrickú gitaru a zahral som gitarové sólo *Eruption* Eddieho Van Halena. Spýtajte sa hociktorého znalca, každý povie, že to nie je ľahké. Skrátim to, nasledujúci víkend som s nimi už vystupoval naživo, hoci celý balík skladieb som si vypočul počas jedinej skúšky, ktorú sme mali pred vy-

stúpením. V porovnaní s ich piercingmi a tetovaniami a dlhými či ježatými odfarbenými vlasmi som sa skôr podobal na chalana z cirkevného spevokolu, a tak ma schovali dozadu za bubeníka, trčal som tam dokonca aj počas mojich sól.

Ak ma hudba dosiaľ ešte celého nepohltila, vtedy sa tak stalo. Prestal som sa strihať, dal som sa bez súhlasu opatrovníkov potetovať a kapela mi napokon dovolila vystupovať vpredu. S lopotením na farme som úplne skoncoval. Teta so strýkom boli bezradní, ale aby obmedzili naše konflikty na minimum, radšej sa rozhodli nevšímať si ma. Dokonca sme spolu prestali aj večerovať. Všetok čas som venoval hudbe a sníval o tom, že hrám vo vypredaných sálach pred obrovským davom.

Keby som kapelu hodnotil objektívne, zrejme by som usúdil, že nie sme až takí dobrí a žiadny bombový úspech sa konať nebude. Na pódiu sme vrieskali v postpunkovom štýle, a ak sa aj niekomu naša hudba páčila, som si istý, že väčšinu publika, pred ktorým sme hrali, sme neoslňli. Našli sme si však svoje malé miestečko na trhu a takmer do konca strednej školy sme hrali dvadsať až dvadsaťpäť víkendov v roku, v krčmách a po putikách, dokonca až v Charlotte.

V kapele sme mali nezhody, ktoré sa časom prehĺbovali. Sólista trval na tom, aby sme hrali len jeho vlastné pesničky. Nepoviem nič nové – ego pochovalo už mnohé skupiny. Priliali sme olej do ohňa, všetci sme vedeli, že jeho tvorba je priemerná. Napokon nám oznámil, že nik z nás neocceňuje jeho genialitu, a preto sa sťahuje do Los Angeles a vydá sa na sólovú dráhu. Len čo zdupkal, náš dvadsaťsedemročný bubeník, ktorý bol z nás najstarší, oznámil, že končí. Neprekvapilo nás to. Jeho priateľka už dlho naliehala, aby sa usadil. Keď naložil bubenícku

súpravu do auta, zvyšní traja sme na seba pozreli a pokývali hlavou. Vedeli sme, že sme skončili, a pobalili sme sa. Od tej noci som s nikým z kapely viac nehovoril.

Napodiv, z neúspechu som nebol príliš sklúčený, skôr stratený. Vystupoval som rád, ale v kapele vládlo príliš veľké napätie a chýbal jej švih, ktorý by ju niekam posunul. V tom čase som netušil, čo urobiť so svojím životom, a tak som sa udalostiam len ľahostajne prizeral. Zmaturoval som – zrejme preto, že učitelia sa so mnou nechceli otravovať ďalší rok – a trávil som veľa času vo svojej izbe, komponoval skladby a nahrával piesne, ktoré som zverejňoval na Spotify, Instagrame a na YouTube. Nikoho však nezaujímal. Trošku som priložil ruku k dielu na farme, hoci strýko s tetou už očividne so mnou dávno nerátali. Dôležitejšie bolo, že som bilancoval svoj život a na farme som trávil čoraz viac času. Bol som síce sústredený sám na seba, no neušlo mi, že strýko a teta starli a farma zápasila o existenciu. Keď som tam ako dieťa prvý raz prišiel, pestovali obilie, bavlnu, čučoriedky, tabak a chovali tisíce kureniec. Za posledných niekoľko rokov sa všetko zmenilo. Mizerná úroda, zlé obchodné rozhodnutia, vysoké ceny a neprímerané pôžičky spôsobili, že kusisko pôdy strýko buď predal, alebo prenajal susedom. Nechápal som, ako mi mohli uniknúť toľké zmeny, hoci v skutočnosti som odpoveď poznal.

Jedného teplého augustového rána kráčal strýko ku traktoru a dostal rozsiahly infarkt. V nemocnici nám vysvetlili, že sa mu upchala ľavá predná zostupná tepna. Tento druh infarktu volajú „vdovský“, pretože šance na prežitie sú mizivé. Možno to spôsobili tie krajce chleba s maslom, čo jedával na večeru. Strýko umrel ešte pred príchodom záchranky. Našla ho teta. Nikdy som nikoho nepočul tak srdcervúco plakať a kvíliť ako tetu v to ráno.

Paige prišla na pohreb a krátko u nás pobudla. Dieťa nechala s manželom a svokrou doma. Obával som sa, že jej návrat vyvolá roztržky, ale sestra vytušila, že v tetinej duši sa niečo zlomilo rovnako ako mnohokrát v jej. Nevieme, čo sa odohráva v súkromných životoch ľudí, ale pretože som tetu a strýka nikdy nevidel správať sa voči sebe romanticky dôverne, celé dospievanie mi pripadali skôr ako obchodní partneri než hlboko zamilovaný pár. Mýlil som sa. Po strýkovej smrti sa teta pred mojimi očami scvrkla. Skoro nič nejedla, poruke mala vždy vreckovku, do ktorej si utierala slzy. Paige celé hodiny počúvala rodinné príbehy, upratovala v dome a kontrolovala, či si robotníci na farme plnia povinnosti. Nemohla však zostať navždy, a keď odišla, usiloval som sa postarať sa o všetko tak, ako to robila sestra.

Riadil som farmu, dozeral som na tetu, či poriadne jedáva, a prehrabával som sa v kope faktúr a záznamov na strýkovom stole. Dokonca aj so základnými matematickými znalosťami som pochopil, že farma je v troskách. Zber tabaku bol stále ziskový, no kurence, obilie a bavlna boli dlhodobé stratové. Strýko chcel odvrátiť blížiaci sa bankrot tým, že prenajal susedom viac pôdy. Pálčivý problém to síce vyriešilo, vedel som však, že perspektívne to farme nepomôže. Naliehal som na tetu, aby farmu a zvyšok polí hneď predala, nech si kúpi malý domček a utiahne sa na dôchodok. Môj návrh okamžite zavrhol. Niekedy v tom čase som našiel ústrižky z rozličných časopisov a letákov, ktoré si strýko odkladal a v ktorých publikovali diskusie o zdravom a modernom stravovaní. Strýko si robil k článkom poznámky a zaznamenával predpokladaný zisk, ktorý vyrátal. Bol to tichý človek a nie dobrý podnikateľ, ale očividne uvažoval o zmenách. Pozhováral som sa o strýkovom zámere s tetou, aj ona

napokon usúdila, že jedinou možnosťou je zrealizovať strýkove plány.

Nemali sme však dostatok peňazí na to, aby sme uskutočnili zmeny hneď. Trvalo nám sedem rokov, kým sme s obrovským úsilím, riskujúc, s finančnou podporou od Paige, výnosom z niekoľkých vydarených obchodov a zásluhou mnohých prebdených nocí pomaly prešli od chovu kureniec k špecializovaniu sa na organické vajcia od nosníc z voľného výbehu, ktoré majú oveľa vyššiu maržu. Ponúkali sme ich do potravín v celej Severnej aj Južnej Karolíne. Okrem toho sme stále pestovali tabak a na zvyšnej pôde sme zasadili dedičné paradajky, zvolili sme odrodu obľúbenú v luxusných reštauráciách a drahších obchodoch s potravinami a pekne sme zarobili. Pred štyrmi rokmi farma prvý raz vykázala zisk a postupne znižujeme úver na znesiteľnú sumu. Dokonca sme si od niektorých susedov po vypršaní zmluvy o prenájme vzali pozemky späť. Farma sa znovu rozrástla a posledný rok sa finančne zmohla.

Ako som povedal, fakt som dobrý v tom, čo robím.

Stal sa zo mňa farmár.

Kapitola 2

Áno, viem. Občas ma zasiahne poznanie, že je veľmi nepravdepodobné, aby som vo svojej profesionálnej dráhe uspel. Roky som si kvôli farme všetko odopieral. Po čase som dospel k názoru, že nie vždy dostaneme možnosť vybrať si životnú cestu; niekedy si cesta vyberie nás.

Som však rád, že som tete pomohol. Paige je na mňa pyšná. Viem to, lebo teraz sa často vídame. Sestrino manželstvo stroskotalo a Paige si prešla peklom. Pred šiestimi rokmi sa vrátila na farmu. Nejaký čas sme všetci bývali v spoločnom dome ako kedysi. Netrvalo dlho a s Paige nám došlo, že deliť sa so sestrou v dospelosti o izbu nie je podľa mojich ani jej predstáv. Napokon som tete na opačnej strane cesty v zadnej časti pozemku postavil menší, ľahšie udržiavateľný domček. So sestrou obývame pôvodný dom, niektorým ľuďom to pripadá čudné, ale mne to vyhovuje, veď Paige je stále aj mojou najlepšou priateľkou. V stodole vyrába umelecké predmety z farebného skla, ja farmárčim a niekoľko ráz do týždňa spolu stolujeme. Zo sestry sa stala celkom dobrá kuchárka, a keď si sadneme za stôl, pripomína mi to spoločné večere v detstve.

Inými slovami, žijem si celkom dobre, ale niečo mi nejde do hlavy. Keď ľuďom poviem, že som farmár, väč-

šinou naklonia hlavu nabok a trochu posmešne si ma premerajú. Netušia, čo majú na to povedať. No keď im poviem, že moja rodina *vlastní* farmu, rozžiari sa im tvár a s úsmevom mi kladú otázky. Nie som si istý, v čom je vlastne rozdiel, ale od príchodu na Floridu sa mi to stalo niekoľkokrát. Po vystúpení občas ku mne niekto podíde a pustí sa so mnou do rozhovoru. Keď mu dôjde, že v hudobnom svete nič neznamenám, zvrtné tému na to, ako si zarábam na živobytie. Odpoviem podľa toho, či chcem v rozhovore pokračovať. Buď poviem, že som farmár, alebo že vlastním farmu.

Navzdory tomu, že sa mi podarilo farmu zachrániť, v posledných rokoch ma stres okolo nej vyčerpáva. Každodenné rozhodnutia môžu mať dlhodobé následky a každá voľba súvisí s tou ďalšou. Dám traktor opraviť a budem mať viac času venovať sa zákazníkom, alebo ho opravím sám a ušetřím tisíc dolárov? Rozšířim ponuku domácich rajčín, alebo sa budem špecializovať len na niekoľké sorty a pohľadám viac odbyťísk? Matka príroda je tiež vrtošivá, rozhodnutie, ktoré urobím v istom čase a zdá sa byť správne, aj tak nezabráni živelnéj pohrome. Budú ohrievače fungovať, aby mali kurence v čase, keď nasneží, dost' tepla? Vyhne sa nám hurikán alebo vietor a dážd' zničia úrodu? Každý deň nesiem zodpovednosť za pestovanie zdravej úrody a chov kureniec a každý deň sa vyskytne niečo, čo túto výzvu ešte znásobí. Niečo rastie, iné zase hnije... Boj o dokonalú harmóniu sa niekedy zdá byť takmer nezvládnuteľnou úlohou. Mohol by som pracovať dvadsaťštyri hodín denne a aj tak by som ten kolo-toč nemohol uzavrieť slovami: Týmto to hasne. Všetko som dokončil.

Zmieňujem sa o tom len preto, aby som vysvetlil, prečo je pre mňa trojtýždňový výlet na Floridu prvá